

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 152/21
Luxembourg, 2. september 2021

Sodba v zadevi C-180/20
Komisija/Svet

Sodišče je sklepa Sveta, ki se nanašata na uporabo Sporazuma o partnerstvu z Armenijo, razglasilo za nična

Presodilo je, da ima Sporazum o partnerstvu sicer nekatere povezave s SZVP, vendar pa elementi ali izjave o nameri, ki jih vsebuje in ki se nanjo navezujejo, ne zadostujejo za to, da bi bili samostojni del tega sporazuma, zaradi katerega bi se lahko akt Sveta razdelil na dva ločena sklepa

Celoviti in okrepljeni sporazum o partnerstvu med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo in njunimi državami članicami na eni strani ter Republiko Armenijo na drugi strani (v nadaljevanju: Sporazum o partnerstvu z Armenijo) je bil podpisan 24. novembra 2017. Ta sporazum določa ustanovitev Partnerskega sveta in Partnerskega odbora in možnost ustanovitve pododborov in drugih organov. Določa tudi, da Partnerski svet sprejme svoj poslovnik ter v njem določi naloge in delovanje Partnerskega odbora.

Evropska komisija in visoka predstavnica Evropske unije za zunanje zadeve in varnostno politiko sta 29. novembra 2018 v skladu s členom 218(9) PDEU skupaj sprejela predlog sklepa Sveta Evropske unije o stališču, ki se v imenu Unije zastopa v Partnerskem svetu v zvezi s sprejetjem odločitev glede poslovnika tega partnerskega sveta ter Partnerskega odbora, pododborov ali kakršnih koli drugih specializiranih teles. Komisija je v spremenjenem predlogu z dne 19. julija 2019 črtala sklicevanje na člen 37 PEU, ki se nanaša na sklenitev sporazumov na področju skupne zunanje in varnostne politike (SZVP), kot materialnopravno podlago. Svet je navedeni predlog sklepa razdelil na dva ločena sklepa. Tako je na eni strani sprejel Sklep 2020/245, ki je namenjen zagotavljanju uporabe Sporazuma o partnerstvu, razen njegovega naslova II, in temelji na materialnopravnih podlagah členov 91, 207 in 209 PDEU na področju prevoza, trgovine in razvoja. Na drugi strani je sprejel Sklep 2020/246, namenjen zagotovitvi uporabe naslova II tega sporazuma, ki se nanaša na sodelovanje na področju SZVP in ki temelji na materialnopravni podlagi, ki jo predstavlja zgolj člen 37 PEU. Medtem ko je bil Sklep 2020/245 sprejet s kvalificirano večino, je bil Sklep 2020/246 sprejet soglasno. Komisija je pred Sodiščem izpodbijala delitev akta Sveta na dva sklepa, izbiro člena 37 PEU za pravno podlago Sklepa 2020/246 in pravilo o glasovanju, ki je iz tega izhajalo, in zato predlagala razglasitev ničnosti obeh sklepov Sveta.

Veliki senat Sodišča je sklepa Sveta 2020/245 in 2020/246 razglasil za nična. Presodil je, da ima Sporazum o partnerstvu sicer nekatere povezave s SZVP, vendar pa elementi ali izjave o nameri, ki jih vsebuje in ki se nanjo navezujejo, ne zadostujejo za to, da bi bili samostojni del tega sporazuma, ki bi lahko utemeljil, da Sklep 2020/246 temelji na členu 37 PEU kot materialnopravni podlagi in na členu 218(8), drugi pododstavek, PDEU kot procesno pravni podlagi. Presodil je tudi, da v teh okoliščinah ni nič upravičevalo, da se akt o stališču, ki se v imenu Unije zastopa v Partnerskem svetu, ustanovljenem s Sporazumom o partnerstvu z Armenijo, razdeli na dva sklepa.

Presoja Sodišča

Sodišče je najprej opozorilo, da Svet v skladu s členom 218(8) PDEU praviloma odloča s kvalificirano večino in da odloča soglasno samo v primerih, navedenih v drugem pododstavku te določbe. V teh okoliščinah je treba pravilo o glasovanju, ki se uporabi, v vsakem posameznem primeru določiti glede na to, ali spada med primere iz drugega pododstavka odstavka 8 člena 218

PDEU ali ne, pri čemer mora izbira materialnopravne podlage zadevnega sklepa temeljiti na objektivnih elementih, ki jih je mogoče sodno preizkusiti, med katerimi sta cilj in vsebina tega akta.

Sodišče je v zvezi s tem opozorilo, da če se pri preizkusu akta Unije izkaže, da ima ta dvojni cilj ali da ima dva dela, pri čemer je eden od teh glaven ali prevladujoč, drugi pa zgolj postranski, mora akt temeljiti na samo eni pravni podlagi, in sicer tisti, ki se zahteva za glavni ali prevladujoči cilj oziroma del. V konkretnem primeru je Sodišče ugotovilo, da čeprav se izpodbijana sklepa formalno nanašata na različne naslove Sporazuma o partnerstvu, je treba področje, na katero spadata, in s tem pravno podlago zadevnega zunanjega delovanja Unije presoјati glede na ta sporazum v celoti, saj se ta sklepa na splošno nanašata na delovanje mednarodnih organov, ustanovljenih na podlagi Sporazuma o partnerstvu z Armenijo. Poleg tega je sprejetje dveh ločenih sklepov Sveta, ki sicer temeljita na različnih pravnih podlagah, vendar je njun namen določitev enotnega stališča, ki ga je treba sprejeti v imenu Unije glede delovanja organov, ustanovljenih s tem sporazumom, mogoče utemeljiti le, če sporazum, v celoti gledano, vsebuje ločene dele, ki ustrezajo različnim pravnim podlagam, uporabljenim za sprejetje navedenih sklepov.

V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da je treba opredelitev sporazuma kot sporazuma o razvojnem sodelovanju opraviti ob upoštevanju njegovega bistvenega cilja in ne glede na njegove posebne določbe. Vendar pa, čeprav se nekatere določbe naslova II Sporazuma o partnerstvu z Armenijo nanašajo na vprašanja, ki bi lahko spadala na področje SZVP, in potrjujejo željo pogodbenic, da na tem področju medsebojno sodelujeta, so te določbe v sporazumu maloštevilne in se v bistvenem omejujejo na programske izjave, ki se omejujejo na opis obstoječih razmerij med pogodbenicama in njune skupne namene za prihodnost.

Sodišče je nato v zvezi z nameni sporazuma ugotovilo, da je glavni namen tega sporazuma vzpostaviti okvir za sodelovanje z Armenijo na področju prevoza, trgovine in razvoja. V tem okviru je Sodišče poudarilo, da bi zahteva, da sporazum o razvojnem sodelovanju temelji tudi na drugi določbi, kot je tista, ki se nanaša na to politiko, vsakič ko bi vplivala na določeno področje, lahko odvzela pomen pristojnosti in postopku iz člena 208 PDEU. Čeprav je v obravnavanem primeru nekatere posebne cilje, katerih namen je okrepiti politični dialog, nedvomno mogoče povezati s SZVP, je Sodišče ugotovilo, da naštevanje teh specifičnih ciljev ne spremlja noben konkreten akcijski program ali konkretna podrobna pravila o sodelovanju, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da je SZVP eden od ločenih delov tega sporazuma, poleg vidikov, povezanih s trgovino in razvojnem sodelovanjem.

Nazadnje, čeprav je element okvira, v katerega se umešča akt, kot je v obravnavanem primeru konflikt v Gorskem Karabahu, mogoče upoštevati tudi za določitev pravne podlage navedenega akta, je Sodišče ugotovilo, da Sporazum o partnerstvu z Armenijo ne določa nobenega konkretnega ali specifičnega ukrepa za reševanje tega položaja, ki ogroža mednarodno varnost.

Glede na navedeno je Sodišče Sklep 2020/246 razglasilo za ničen, ker je napačno temeljil na materialnopravni podlagi, ki obsega člen 37 PEU. Sodišče je za ničen razglasilo tudi Sklep 2020/245. Iz njegove uvodne izjave 10 in člena 1 namreč izhaja, da se ta sklep ne nanaša na stališče, ki se v imenu Unije zastopa v Partnerskem svetu, ustanovljenem s Sporazumom o partnerstvu z Armenijo, v delu, v katerem se to stališče nanaša na uporabo naslova II tega sporazuma. Določbe, ki jih zajema ta naslov, pa niso ločen del navedenega sporazuma, ki bi Svetu nalagal, da se pri oblikovanju tega stališča med drugim opre na člen 37 PEU in člen 218(8), drugi pododstavek, PDEU. Zato ni nič upravičevalo, da Svet iz predmeta Sklepa 2020/245 izključi zadevno stališče v delu, v katerem se nanaša na uporabo naslova II istega sporazuma, in sprejme ločen sklep na podlagi člena 218(9) PDEU, katerega predmet je oblikovanje navedenega stališča v delu, v katerem se nanaša na isto uporabo.

Sodišče je kljub temu zaradi pravne varnosti odločilo, da ohrani učinke sklepov, razglašanih za nične, dokler Svet ne sprejme novega sklepa v skladu s sodbo.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri

Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničn. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793